

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
GERHARD REISCHL
της 28ης Νοεμβρίου 1979 *

*Κύριε Πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,*

Για να γίνει αντιληπτή η διαδικασία παραβάσεως κράτους που προβλέπεται από τη Συνθήκη και κινήθηκε από την Επιτροπή κατά του Βασιλείου της Δανίας πρέπει να γνωρίζει κανείς ότι η δανική αγορά οινοπνευματωδών και το δανικό φορολογικό σύστημα παρουσιάζουν τα εξής χαρακτηριστικά.

Η δανική παραγωγή αποσταγμάτων, λικέρ και λοιπών οινοπνευματωδών ποτών που εμπίπτουν στην κλάση 22.09 του κοινού δασμολογίου ανήλθε το 1977 σε 81 000 εκατόλιτρα καθαρού οινοπνεύματος συνολικά. Περίπου 60 000 εκατόλιτρα αυτής της συνολικής ποσότητας καθαρού οινοπνεύματος (δηλαδή το 80%) χρησιμοποιήθηκαν για την παραγωγή aquavit, ποτού το οποίο παρασκευάζεται από ουδέτερο οινόπνευμα με προσθήκη φυτικών αρωμάτων. Η συνολική κατανάλωση αποσταγμάτων, λικέρ και λοιπών οινοπνευματωδών ποτών ανήλθε κατά το διάστημα του ίδιου έτους στη Δανία σε 92 400 εκατόλιτρα καθαρού οινοπνεύματος. Επρόκειτο για aquavit 57 870 εκατολίστρων (δηλαδή 63%) και για λοιπά οινοπνευματώδη ποτά 34 500 εκατολίστρων (δηλαδή 37%). Το πιο σημαντικό τμήμα του καταναλωθέντος aquavit, δηλαδή 57 280 εκατόλιτρα καθαρού οινοπνεύματος (δηλαδή 99%) ήταν δανικής καταγωγής, ενώ το εισαχθέν

aquavit δεν αντιπροσώπευε παρά μια ισχνή ποσότητα, δηλαδή 590 εκατόλιτρα καθαρού οινοπνεύματος (δηλαδή 1%) που προερχόταν κυρίως από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας (57%), από τη Νορβηγία (39%) και από τη Σουηδία (4%).

Όσον αφορά τα λοιπά ποτά που καταναλώθηκαν κατά την πιο πάνω περίοδο, 11 180 εκατόλιτρα (δηλαδή 32%) ήταν δανικής καταγωγής, ενώ το μεγαλύτερο μέρος, δηλαδή 23 340 εκατόλιτρα καθαρού οινοπνεύματος (68%) εισήχθη κυρίως υπό μορφή whisky, vodka, cognac, gin και rhum.

Το δανικό φορολογικό δίκαιο — οι ήδη ισχύουσες διατάξεις είναι του νόμου 151 της 4ης Απριλίου 1978 περί ειδικού φόρου καταναλώσεως επί των οινοπνευματωδών ποτών και αναλόγων προϊόντων (Bekendtgørelse af Lov om afgift af spiritus m.m.) — υπάγει το οινόπνευμα σε ειδικό φόρο καταναλώσεως, ο συντελεστής του οποίου διαφέρει ανάλογα με το αν πρόκειται για aquavit ή για άλλα ποτά. Ο φόρος επί του aquavit αυξήθηκε για πρώτη φορά στις 21 Αυγούστου 1976 από 108,60 σε 130,30 δανικές κορώνες ανά λίτρο καθαρού αιθυλικού οινοπνεύματος, έφθασε δε στο σημερινό ποσό των 167,50 δανικών κορωνών, που καθορίστηκε από το νόμο 437 της 6ης Σεπτεμβρίου 1977. Αντιθέτως, για τα λοιπά ποτά ο φόρος καταναλώσεως αυξήθηκε συγχρόνως από 154,80 σε 185,75, κατόπιν δε σε

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γερμανική.

257,15 δανικές κορώνες ανά λίτρο καθαρού αιθυλικού οινόπνευματος. Κατά το γράμμα των άρθρων 2, 3 και 4 του πιο πάνω νόμου, για να υπαχθεί ένα προϊόν στον πιο ευνοϊκό φορολογικό συντελεστή ως aquavit πρέπει να ανταποκρίνεται στις ακόλουθες προϋποθέσεις:

1. Πρέπει να παρασκευάζεται από ουδέτερο οινόπνευμα με προσθήκη αρωματικών ουσιών φυτικής προελεύσεως.
2. Ο αλκοολικός του τίτλος πρέπει να κυμαίνεται μεταξύ 40 και 49,9.
3. Το περιεχόμενό του σε φυτικό εκχύλισμα δεν πρέπει να είναι ανώτερο από 2 γραμμάρια ανά 100 χιλιοστόλιτρα.
4. Το ποτό δεν πρέπει να παρουσιάζει χαρακτηριστικά gin, vodka, genièvre, wacholder και αναλόγων ποτών, liqueurs, punch, KA/SS bitter και λοιπών, των οινόπνευματων με anis, rhum, των αποσταγμάτων από οπώρες και λοιπά, των οποίων η τυπική γεύση προέρχεται παραδοσιακά από την απόσταξη ή από την ωρίμανση.

Ήδη από τις 22 Δεκεμβρίου 1975, επέσυρε η Επιτροπή την προσοχή της Δανικής Κυβερνήσεως επί του γεγονότος ότι η διαφορά μεταξύ της φορολογίας του aquavit (που αποτελεί το σημαντικότερο τμήμα της παραγωγής και της καταναλώσεως οινόπνευματος στη Δανία) και της φορολογίας των λοιπών ποτών παραβίαζε το άρθρο 95 της Συνθήκης ΕΟΚ. Η Δανική Κυβέρνηση απέρριψε την κατηγορία αυτή με τον ισχυρισμό, στο έγγραφό της της 17ης Φεβρουαρίου 1976, ότι το aquavit και τα λοιπά αποστάγματα που προορίζονταν για κατανάλωση δεν αποτελούσαν παρά ομοειδή προϊόντα κατά την έννοια της διατάξεως αυτής.

Με έγγραφο της 26ης Μαρτίου 1976 κίνησε τότε η Επιτροπή ρητά τη διαδικασία του άρθρου 169 της Συνθήκης ΕΟΚ. Στο έγγραφο αυτό εξέθετε, μεταξύ άλλων, ότι το aquavit έπρεπε να θεωρηθεί προϊόν ομοειδές με τα λοιπά οινόπνευματώδη ποτά, ότι όμως, επειδή τα λοιπά αυτά ποτά δεν παρασκευάζονταν στην πραγματικότητα στη Δανία, ο υψηλότερος φορολογικός συντελεστής έπληττε σχεδόν αποκλειστικά τα εισαγόμενα αποστάγματα. Η κανονιστική αυτή ρύθμιση αποτελούσε συνεπώς παράβαση του πρώτου εδαφίου ή τουλάχιστον του δευτέρου εδαφίου του άρθρου 95 της Συνθήκης ΕΟΚ. Η Δανική Κυβέρνηση ενέμεινε στην άποψή της με την απάντηση της 26ης Απριλίου 1976, η δε Επιτροπή εξέδωσε έναντι του Βασιλείου της Δανίας αιτιολογημένη γνώμη, σύμφωνα με το άρθρο 169 της Συνθήκης ΕΟΚ. Με τη γνώμη αυτή διαπίστωνε παράβαση του άρθρου 95, εδάφιο 1, της Συνθήκης ΕΟΚ και επικουρικά του άρθρου 95, εδάφιο 2, της συνθήκης αυτής, και ζητούσε να τεθεί τέρμα στην παράβαση αυτή εντός προθεσμίας ενός μηνός. Η Δανική Κυβέρνηση ισχυρίστηκε με την απάντησή της της 23ης Φεβρουαρίου 1977 ότι όχι μόνο η ισχύουσα κανονιστική ρύθμιση δεν προέβαινε σε διακρίσεις, αλλά αντιθέτως, ενόψει της τιμής λιανικής πωλήσεώς του, το aquavit φορολογούνταν βαρύτερα από τα λοιπά ποτά με ακριβότερη τιμή. Η Επιτροπή άσκησε τότε ενώπιον του Δικαστηρίου την παρούσα προσφυγή, με ημερομηνία 7 Αυγούστου 1978, ζητώντας να κριθεί ότι η Δανική Κυβέρνηση, μη ενοποιώντας τους φόρους που πλήττουν τα οινόπνευματώδη ποτά, παρέβη το άρθρο 95, εδάφιο 1, ή επικουρικά το άρθρο 95, εδάφιο 2, της Συνθήκης ΕΟΚ.

Η Κυβέρνηση του Βασιλείου της Δανίας ζητεί, αντιθέτως, την απόρριψη της προσφυγής. Επικουρικά, η εν λόγω κυβέρνηση ζητεί από το Δικαστήριο να μη διαπιστώσει παράβαση του άρθρου 95 της Συνθήκης ΕΟΚ παρά μόνο κατά το μέτρο που θα έκρινε ότι ένα ή περισσότερα αποστάγματα εμφανίζουν χαρακτήρα ομοειδή με το aquavit,

κατά την έννοια του άρθρου 95, εδάφιο 1, ή είναι τουλάχιστον υποκατάστατα του προϊόντος αυτού, κατά την έννοια του άρθρου 95, εδάφιο 2, της Συνθήκης ΕΟΚ.

Στη δίκη αυτή αντιμετωπίζουμε επίσης νομικά προβλήματα, τα οποία ανακινήθηκαν με ανάλογη μορφή στις υποθέσεις 168/78 (Επιτροπή κατά Γαλλικής Δημοκρατίας) και 169/78 (Επιτροπή κατά Ιταλικής Δημοκρατίας). Ένα εθνικό προϊόν — στην προκειμένη περίπτωση το aquavit, το οποίο παρασκευάστηκε σε μεγάλες ποσότητες και καλύπτει σχεδόν αποκλειστικά τις εσωτερικές ανάγκες, φορολογείται ελαφρύτερα από τα λοιπά οиноπνευματώδη ποτά, τα οποία, όπως το whicky, το cognac, το gin, η vodka και τα ανάλογα προϊόντα, είναι εισαγόμενα κατά μέγα μέρος. Η απόφαση εξαρτάται από το αν τα αποστάγματα, liqueur και ομοειδή ποτά που απαριθμούνται στο άρθρο 3 του δανικού νόμου 151 της 4ης Απριλίου 1978 πρέπει να θεωρηθούν ότι εμφανίζουν χαρακτήρα ομοειδή, κατά την έννοια του άρθρου 95, εδάφιο 1, της Συνθήκης ΕΟΚ, με το εγχώριο aquavit, το οποίο υψάζεται σε πολύ χαμηλότερη φορολογία βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 1 του ίδιου αυτού νόμου.

Η Επιτροπή στηρίζει την προσφυγή της κυρίας επί των επιχειρημάτων τα οποία ανέπτυξε ήδη στο πλαίσιο των διαδικασιών που αναφέρθηκαν πιο πάνω κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας και της Ιταλικής Δημοκρατίας. Καταλήγει στο συμπέρασμα ότι ο ορισμός που η επίμαχη δανική νομοθεσία δίνει στο aquavit, ορισμός ακριβής που προσφεύγει σε κριτήρια σχετικά με τη γεύση και τον αλκοολικό τίτλο, έχει ως συνέπεια τη βαρύτερη φορολογία των ομοειδών ποτών που εισάγονται από τα λοιπά κράτη μέλη. Ενόψει των τυπικών και ουσιαστικών κριτηρίων που έχει δεχθεί το Δικαστήριο, το aquavit όπως και τα τελευταία αυτά προϊόντα πρέπει να θεωρηθούν ως προϊόντα ομοειδή μεταξύ τους κατά την έννοια του

άρθρου 95, εδάφιο 1, της Συνθήκης ΕΟΚ. Επομένως, ο δανικός νόμος παραβιάζει τη διάταξη αυτή η οποία απαγορεύει την άνιση μεταχείριση, η οποία στηρίζεται σε σκέψεις πολιτικοοικονομικές ή κοινωνικές.

Η Κυβέρνηση του Βασιλείου της Δανίας προστρέπει υπέρ της αντιθέτου απόψεως επίσης σε διάφορα επιχειρήματα, τα οποία προβλήθηκαν και από τη γαλλική και από την ιταλική Κυβέρνηση. Έχω ήδη εκφράσει τη γνώμη μου επί των επιχειρημάτων αυτών στις προτάσεις μου που αφορούν τις πιο πάνω υποθέσεις, στις οποίες ας μου επιτραπεί να παραπέμψω επί του θέματος αυτού.

Η Δανική Κυβέρνηση ισχυρίζεται επίσης ότι η φορολογία των αποσταγμάτων δεν δημιουργεί διακρίσεις, διότι ο ευνοϊκός συντελεστής της φορολογίας του aquavit εφαρμόζεται τόσο επί των εθνικών προϊόντων όσο και επί των εισαγομένων προϊόντων, που προέρχονται κατά το πλείστον από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας. Άλλωστε, η βαρύτερη φορολογία των οиноπνευματωδών ποτών πλην του aquavit πλήττει όχι μόνο τα εισαγόμενα προϊόντα, αλλά επίσης και τα εγχώρια προϊόντα. Ένα τρίτο των ποτών που δεν ανταποκρίνονται στον ορισμό του aquavit και που καταναλώνονται στη Δανία είναι πράγματι εγχώρια παραγωγής. Ακόμη κι αν ήθελε θεωρηθεί ότι το aquavit και τα λοιπά οиноπνευματώδη ποτά είναι ομοειδή ποτά, θα πρέπει να διαπιστωθεί ότι τα τελευταία αυτά ποτά δεν πλήττονται με βαρύτερη φορολογία από ό,τι τα ομοειδή προϊόντα λόγω της εισαγωγής τους στη Δανία. Πάντοτε κατά την άποψη της Δανικής Κυβερνήσεως, το άρθρο 95 της Συνθήκης ΕΟΚ δεν προβλέπει εν πάση περιπτώσει γενική ουδετερότητα του φόρου. Αντιθέτως, αφορά μόνο τις περιπτώσεις όπου τα εισαγόμενα προϊόντα και τα εγχώρια προϊόντα αποτελούν αντικείμενο διακρίσεως φορολογικής φύσεως. Αλλά το δανικό φορολογι-

κό σύστημα δεν εξαρτά από την εισαγωγή τη διαφορά της φορολογίας των οινοπνευματωδών ποτών. Η άποψη, σύμφωνα με την οποία η φορολογική δομή ενός κράτους μέλους δεν μπορεί να έχει καμιά επίδραση στην ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων μέσα στην Κοινότητα οδηγεί στην ευρεία εφαρμογή του άρθρου 95, που δεν ήταν στη βούληση των συντακτών του, όπως προκύπτει από το άρθρο 99.

Η επιχειρηματολογία αυτή της Δανικής Κυβερνήσεως δεν είναι πειστική για διαφόρους λόγους, τους οποίους εξέθεσα ήδη στις προτάσεις μου επί των υποθέσεων 168/78 και 169/78. Εν προκειμένω περιορίζομαι να υπενθυμίσω πολύ σύντομα ότι η φορολογία των εμπορευμάτων στο ενδοκοινοτικό εμπόριο χωρεί σύμφωνα με την αρχή της χώρας προορισμού: τα εμπορεύματα εξαιρούνται, ενόσω αν είναι δυνατόν, από τους έμμεσους φόρους της χώρας εξαγωγής και υπάγονται, στο σύνολο αν είναι δυνατόν, των εμμέσων φόρων της χώρας εισαγωγής. Οι φορολογικές διατάξεις των άρθρων 95 και επομένων περιελήφθησαν στη Συνθήκη, διατηρώντας καταρχήν την φορολογική αυτονομία των κρατών, μόνο για να αποκλεισθεί η δυσμενής εφαρμογή της αρχής της χώρας προορισμού ενόψει της ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων. Ενώ το άρθρο 99 της Συνθήκης ΕΟΚ επιτρέπει, υπό τις προϋποθέσεις που αναφέρονται σ' αυτό το άρθρο, την εξάλειψη μέσω της εναρμονίσεως των ανισοτήτων που προκύπτουν από τα διάφορα φορολογικά συστήματα των κρατών μελών, το άρθρο 95 εξασφαλίζει τη φορολογική ουδετερότητα κατά τέτοιο τρόπο ώστε τα εισαγόμενα εμπορεύματα από τα λοιπά κράτη μέλη να μη μειονεκτούν ούτε εμμέσως ούτε αμέσως σε σχέση με τα εγχώρια ομοειδή προϊόντα. Όπως υπογράμμισε το Δικαστήριο κυρίως στην υπόθεση 148/77 (H. Hansen junior & O.C. Balle GmbH & Co. κατά Hauptzollamt Flensburg απόφαση της 10ης Οκτωβρίου 1978, Slg. 1978, σ. 1787) τούτο σημαίνει ότι τα ειδικά ευνοϊκά συστήματα που παρέχονται σε ορισμένα αποστάγματα πρέπει

να παρέχονται σε όλα τα είδη αποσταγμάτων, στο μέτρο που τα αποστάγματα αυτά είναι ομοειδή κατά την έννοια του άρθρου 95, εδάφιο 1, της Συνθήκης ΕΟΚ. Δεδομένου ότι το άρθρο 95 αποσκοπεί να εμποδίσει, όπως ήδη έχουμε δει, τις συγκεκαλυμμένες επίσης διακρίσεις, είναι αδιάφορο, αντίθετα από τη γνώμη που υποστηρίζει η Δανική Κυβέρνηση, ότι η φορολογική διάκριση συνδέεται ρητά με το γεγονός της εισαγωγής. Τέτοια συγκεκαλυμμένη διάκριση μπορεί παραδείγματος χάρη να συνίσταται μόνο στο γεγονός ότι ένα ελάχιστο μέρος των εισαγομένων προϊόντων έχει την ίδια ευνοϊκή φορολογική μεταχείριση που παρέχεται στο μεγαλύτερο μέρος της εθνικής παραγωγής, ενώ ο όγκος των ομοειδών προϊόντων, τα οποία εισάγονται κατά πλειονότητα, αποκλείονται από το ευνοϊκό αυτό φορολογικό σύστημα.

Αυτή είναι η κατάσταση που προκύπτει ιδιαιτέρως σαφώς από το δανικό φορολογικό σύστημα. Το aquavit που αποτελεί αντικείμενο ευνοϊκής φορολογικής μεταχείρισεως προσδιορίζεται αφενός μεν από την διαδικασία παρασκευής του, αφετέρου δε από τον αλκοολικό του τίτλο και το συγκεκριμένο ποσοστό βάρους των λοιπών στοιχείων. Πέραν αυτού προβλέπεται ότι τα ποτά, ακόμα και αν ανταποκρίνονται στα προβλεπόμενα κριτήρια, δεν πρέπει να εμφανίζουν τα χαρακτηριστικά του gin, της vodka, του genièvre κ.τ.λ. Η συνέπεια αυτής της κανονιστικής ρυθμίσεως είναι ότι, ενώ οι 52 280 εκατολίτρων aquavit δανικής καταγωγής, που emπίπτουν στο ευνοϊκό φορολογικό σύστημα, υπάρχουν μόνον 590 εκατόλιτρα εισαγομένου aquavit, ενώ 23 340 εκατόλιτρα άλλων εισαγομένων αποσταγμάτων υπόκεινται στη βαρύτερη φορολογική επιβάρυνση και υφίστανται λόγω του γεγονότος αυτού δυσμενή διάκριση σε σχέση με το εγχώριο aquavit. Εξάλλου, το γεγονός ότι μικρή ποσότητα άλλων εθνικών ποτών (11 180 εκατόλιτρα) υφίστανται επίσης τη βαρύτερη φορολογική επιβάρυνση, δεν αλλάζει κατά τίποτα την κατάσταση της αθέμιτης δυσμενούς διακρίσεως. Είναι

ωσαύτως αδιάφορο αν η ισχυρή θέση στην αγορά του δανικού aquavit οφείλεται στις παραδοσιακές ανάγκες του καταναλωτή ή σ' αυτή τη διάκριση, διότι το άρθρο 95, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΟΚ δεν αναφέρεται στα προστατευτικά αποτελέσματα των διαφοροποιημένων φορολογιών.

Τέλος, η Δανική Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι η διαφοροποιημένη φορολογία του aquavit, αφενός, και των λοιπών οινοπνευματωδών ποτών, αφετέρου, προκύπτει από τη μετατροπή ενός φόρου ad valorem που πλήττει κάθε ποτό σε φόρο ειδικό, που προορίζεται στο να αποφευχθεί ώστε το aquavit, ενόψει του περιορισμένου κόστους παρασκευής του σε σχέση με τα λοιπά προϊόντα μεγαλύτερης αξίας, να πληγεί κατά τρόπο δυσανάλογο από το φόρο που επιβάλλεται ανά λίτρο καθαρού οινοπνεύματος. Η Δανική Κυβέρνηση κρίνει ότι ένας τέτοιος ειδικός φόρος που στηρίζεται στην έννοια της ad valorem φορολογίας δεν απαγορεύεται από τη Συνθήκη ΕΟΚ.

Ούτε όμως αυτό το επιχείρημα μπορεί να πείσει για διαφόρους λόγους. Αφενός μεν τα προνόμια που παρέχονται στα εγχώρια προϊόντα μέσω μιας ad valorem φορολογίας πρέπει, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου επί της υποθέσεως 148/77 (Hansen), να επεκταθούν επίσης στα αποστάγματα της ίδιας φύσεως που προέρχονται από τα λοιπά κράτη μέλη. Τόσο το aquavit, όσο και ορισμένα αποστάγματα — που ως επί το πλείστον εισάγονται, όπως παραδείγματος χάρη το gin, η vodka και το genièvre, παρασκευάζονται από ουδέτερο οινόπνευμα, το οποίο μπορεί να αποκτηθεί, όπως ειπώθηκε κατά την προφορική διαδικασία, από δημητριακά, από πατάτες ή από μέλασσα. Όσον αφορά το κόστος παραγωγής τους, τα ποτά αυτά πρέπει να θεωρηθούν ως ομοειδή, έτσι ώστε τα φορολογικά πλεονεκτήματα που χορηγήθηκαν στο εγχώριο aquavit να πρέπει επίσης να χορηγηθούν και στα λοιπά ποτά, σύμφωνα με το

άρθρο 95. Αφετέρου όμως — αυτό δε είναι το αποφασιστικό στοιχείο — θεσπίζοντας φορολογία ανά λίτρο καθαρού οινοπνεύματος, το Βασίλειο της Δανίας επέλεξε ειδικό φόρο σε συνάρτηση με το περιεχόμενο σε οινόπνευμα και ο οποίος πρέπει επομένως να εφαρμοστεί ανεξάρτητα από το κόστος παρασκευής, κατά την έννοια του άρθρου 95, εδάφιο 1, της Συνθήκης ΕΟΚ. Το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει υπό την έννοια αυτή στην υπόθεση 45/75 (Rewe-Zentrale des Lebensmittel-Großhandels GmbH κατά Hauptzollamt Landau/Pfalz, απόφαση της 17ης Φεβρουαρίου 1976, Slg. 1976, σ. 181) ότι: «Η ισότητα του φορολογικού επιπέδου όσον αφορά το εθνικό προϊόν και το εισαγόμενο προϊόν που προβλέπεται από το άρθρο 95, ισχύει ανεξάρτητα από τη συνδρομή στοιχείων άλλων πλην των φορολογικών επί των τιμών κόστους των προϊόντων που πρέπει να συγκριθούν· ειδικότερα, το πεδίο εφαρμογής του άρθρου αυτού δεν μπορεί να επεκταθεί μέχρι του σημείου ώστε να επιτραπεί οποιαδήποτε αντιστάθμιση μεταξύ μιας φορολογικής επιβαρύνσεως που δημιουργήθηκε για να πλήξει ένα εισαγόμενο προϊόν και μιας επιβαρύνσεως διαφορετικής φύσεως, παραδείγματος χάρη οινονομικής, που πλήττει το ομοειδές εγχώριο προϊόν».

Η ορθή ερμηνεία του άρθρου 95, εδάφιο 1, της Συνθήκης ΕΟΚ οδηγεί επομένως στη διαπίστωση παραβάσεως της διατάξεως αυτής όταν ένα προϊόν εισαγόμενο από άλλα κράτη μέλη πλήττεται βαρύτερα από ό,τι ένα ομοειδές εγχώριο προϊόν χωρίς αυτό να εξαρτάται από την εγχώρια φορολογική κατάταξη. Όπως παρατηρεί ορθώς η Δανική Κυβέρνηση, αυτό μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα να φορολογούνται άλλα εγχώρια εμπορεύματα, που ανταποκρίνονται επίσης στο κριτήριο του ομοειδούς, βαρύτερα από ό,τι τα εισαγόμενα ομοειδή εμπορεύματα από το εθνικό φορολογικό σύστημα. Αυτή η δυσμενής θέση των εγχωρίων ομοειδών εμπορευμάτων είναι όμως συνέπεια της φορολογικής κυριαρχίας που αφέθηκε στα κράτη μέλη και δεν εμπίπτει στο

άρθρο 95 της Συνθήκης ΕΟΚ. Αντίθετα προς τη γνώμη της Δανικής Κυβέρνησεως, δεν μπορεί να συναχθεί άλλο αποτέλεσμα από τη διαπίστωση στην οποία προβαίνει το Δικαστήριο στην υπόθεση 78/76 (Steinke und Weinlig κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, απόφαση της 22ας Μαρτίου 1977, Slg. 1977, σ. 595) ότι: «Το άρθρο 95 έχει ως σκοπό να εξαλείψει τις δυσμενείς διακρίσεις, άμεσες ή έμμεσες, έναντι των εισαγομένων προϊόντων, όχι δε να τα ευνοήσει φορολογικά σε σχέση με τα εγχώρια προϊόντα.» Αυτή η ρήση αποσαφηνίζει απλώς ότι τα εισαγόμενα εμπορεύματα δεν πρέπει να μειονεκτούν από φορολογική άποψη σε σχέση με τα εγχώρια εμπορεύματα.

Για να τελειώσω αυτήν την έρευνα αρκεί, επομένως, να λάβω θέση επί του ζητήματος αν το aquavit, όπως ορίζεται από τον επίμαχο δανικό φορολογικό νόμο, πρέπει να λογισθεί ως ομοειδές προϊόν, κατά την έννοια του άρθρου 95, εδάφιο 1, της Συνθήκης

ΕΟΚ, σε σχέση με τα λοιπά οινοπνευματώδη ποτά που εμπίπτουν στη δασμολογική διάκριση 22.09 C του κοινού δασμολογίου. Αντίθετα από την άποψη που υποστηρίζει η Δανική Κυβέρνηση, η οποία, επί του σημείου αυτού, συμμερίζεται ουσιαστικά την άποψη της Γαλλικής Κυβερνήσεως και της Ιταλικής Κυβερνήσεως επί των υποθέσεων 168/78 και 169/78, πρέπει, ενόψει των προτάσεών μου στις υποθέσεις αυτές, να δοθεί στο ερώτημα αυτό καταφατική απάντηση.

Εφόσον αποδείχτηκε ότι υποβάλλοντας τα εισαγόμενα προϊόντα, τα οποία ανταποκρίνονται στα περιγραφέντα κριτήρια, σε εσωτερική φορολογία ανώτερη από εκείνη η οποία πλήττει το aquavit, το Βασίλειο της Δανίας παρέβη την απαγόρευση του άρθρου 95, εδάφιο 1, της Συνθήκης ΕΟΚ, είναι αλυσιτελής η έρευνα των προϋποθέσεων εφαρμογής του δευτέρου εδαφίου της διατάξεως αυτής και του επικουρικού αιτήματος της Δανικής Κυβερνήσεως, το οποίο στηρίζεται στο εδάφιο αυτό.

Προτείνω, κατά συνέπεια, να κρίνετε ότι το Βασίλειο της Δανίας παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει δυνάμει του άρθρου 95, εδάφιο 1, της Συνθήκης ΕΟΚ, επιβάλλοντας στα αποστάγματα, liqueurs και λοιπά ποτά, κατά την έννοια της διακρίσεως 22.09 C του κοινού δασμολογίου, τα οποία εισάγονται, βαρύτερη φορολογία από ό,τι στο εγχώριο aquavit.